

Mỗi khi đến Lễ Tạ ơn, hay ý nghĩ sau đây thường đến trong tâm trí chúng ta. Đó là Lễ Tạ ơn là để tạ ơn ai và tạ ơn vì điều gì?

Lễ Tạ ơn mà người Hoa Kì đã có hơn ba trăm năm nay là để tạ ơn Thiên Chúa. Sau chuyến vượt nguy hiểm đi tìm tự do và sau những ngày đau khổ vất vả khai khẩn vùng đất mới, khi gặt hái vào mùa đầu tiên vào cuối tháng 11, những người di dân đầu tiên trên đất Mỹ đã họp nhau lại, tổ chức một bữa ăn để tạ ơn Đức Chúa Trời. Rồi từ đó cho đến nay. Hơn 350 năm qua, ngày Thanksgiving cuối tháng 11 đã trở thành ngày Lễ Tạ ơn cho tất cả mọi người dân trong nước. Thốt ra, tất cả mọi người dân trên đất nước này, dù thuộc chủng tộc nào cũng đều là những người di dân đã thoát nạn đói, che chở, quan phòng của Thiên Chúa. Tất cả mọi người, kể cả quý vị và tôi đều mang ơn Thiên Chúa là Đức Chúa Trời. Ngài đã cứu thoát, bảo vệ, gìn giữ và cũng đã cung cấp cho chúng ta mọi điều cần yếu trong đời sống. Dù chúng ta thấy như những gì ta có hôm nay là do chính tay mình tạo ra nhưng nghĩ cho cùng, nếu Chúa không ban cho chúng ta sức sống, sức khỏe, khả năng, tự do và cả hạnh phúc thì có cách gì để chúng ta cũng không làm gì được.

Còn câu hỏi thứ hai, chúng ta tạ ơn Chúa vì điều gì? Có lẽ chúng ta nghĩ: Những người làm ăn thành công, buôn bán phát đạt, con cháu đông đàn, gia đình bình an hạnh phúc thì mới có lý do để tạ ơn Chúa, còn tôi, đau ốm, tai nạn, thất bại tràn ngập suốt năm, làm ngày nào cho được ăn ngày này, vất vả chông chênh rồi rã nhau hàng ngày, con cái thì bướng bỉnh, nghịch, có gì là hạnh phúc vui vẻ đâu mà cảm tạ Chúa? Tôi nghe qua chúng ta thấy nói như vậy cũng đúng, đời sống buồn rầu vất vả, đầy dẫy lo lắng có gì vui vẻ đâu mà tạ ơn Chúa! Nhưng chúng ta hãy nghĩ lại, dù cho có đau ốm, tai nạn và thất bại đi nữa nhưng so với ngày ta mới đặt chân đến đất nước này, so với hoàn cảnh sống của những người còn ở quê nhà, với những thiếu thốn nghèo khổ hạnh phúc hành và hạnh phúc là tự do mà ta đang được hưởng, chúng ta phải cúi đầu cảm tạ Thiên Chúa.

Để thấy rõ ý nghĩa của lòng biết ơn Thiên Chúa chúng tôi xin chia sẻ với quý vị câu chuyện thật sau đây:

Ngày mai là Lễ Tạ ơn, hôm nay chị Vân còn phải đi làm một ngày nữa rồi mới được một cuối tuần dài nghỉ ngơi với gia đình. Ngồi trên xe, giữa Freeway đông đúc, nhìn nhìn người khác thì thấy thật là cô đơn. Chị nghĩ: Mai là Lễ Tạ ơn rồi nhưng năm nay mình có ơn phước gì để cảm tạ Chúa đâu! Người chị đang yêu cầu của chị, sau bảy tháng vất vả với công việc thì đã qua đi vào hôm cuối tháng Ba. Hai đứa con út thì mười tuổi rồi cũng phải có bạn bè, nói chuyện đi học rồi về nhà, đi chơi với bạn, chúng nó cũng biết làm gì, nói gì để

an ủi mẹ. Gia đình chồng thì cũng hầu như quên chồng rồi. Nhưng tháng đầu khi chồng chết mẹ chồng còn liên tục thăm hỏi, nhưng dần dần rồi ai lo việc nhà, cuộc sống trở lại bình thường cho mẹ chồng, người trẻ con. Mỗi ngày, mỗi đêm chồng vẫn phải tranh đấu với nỗi cô đơn kinh khiếp, phải vươn lên trên nỗi đau nỗi khổ của mình để đi làm nuôi con, phải cố gắng can đảm để làm gương cho con.

Mỗi lần đến ngày lễ hay dịp đặc biệt là chồng khổ sở vô cùng, bao nhiêu khổ niềm, bao nhiêu nhưng nhều vò tâm hồn cô đơn của chồng. Gần hai mươi năm lập gia đình, đây là lần đầu tiên chồng Vân không có chồng bên cạnh. Chồng suy nghĩ không biết có nên nủi hay làm gì không. Nếu không làm thì thôi cho con mà làm thì thôi cho chồng.

Chồng Vân đang vừa lái xe vừa suy nghĩ lan man thì xe chồng bị nổ lốp. May là nhà khách xe không chạy mau nên xe không bị mất thăng bằng và không đổ ngã vào ai. Chồng Vân lập tức thốt: “Nếu còn anh Thanh chăm sóc xe chồng thì mình đâu có bị bị bánh xe giập đường như vậy!” Chấn động, chồng ra khỏi Freeway và lái vào cây xăng gần nhất. May cho chồng, đó cũng là nhà sửa xe. Chồng Vân ngừng khi phải bị vào cái ổ giập xa lộ của nhà hàng ngay tại đó, nỗi mà từ trước đến giờ chồng chưa bao giờ bị vào. Một người thợ hăng hái gì đó thích cho chồng nghe về các loại bánh xe khác nhau để chồng mua chiếc nào tùy ý. Chồng không biết gì nhưng cũng gật đầu làm như hiểu hết mọi lời anh thợ máy nói. Nhưng khi thợ có vẻ ngạc nhiên, không hiểu gì bao nhiêu, anh thợ máy nói: “Thôi, chồng vào quán kia uống nước chờ chồng 30 phút là xe sửa xong!” Chồng Vân đi vào hàng quán ăn, thầm than trong lòng: “Chúa ơi, nếu anh Thanh còn thì con đâu có vất vả như vậy!”

Vừa lúc đó chồng thợ máy dắt người đàn bà trẻ, một tay dắt đứa con nhỏ, tay kia dắt chiếc xe trong có một đứa bé nhỏ hơn. Chồng bị vào giúp ba mẹ con bị vào lên hiện tại ăn. Người đàn bà trẻ cho biết cô chồng người nhà đến đón đi bác sĩ. Hai người đứng một lát, người đàn bà trẻ hỏi: “Chồng có gia đình không?” Chồng Vân đáp: “Có, nhưng chồng chồng bị bệnh chết gần một năm nay rồi!” Chồng Vân nghĩ thì người phụ nữ nói vài lời an ủi, nhưng không, cô hỏi: “Anh chồng sống với nhau được bao nhiêu năm?” “Mười tám năm!” Thì người phụ nữ kia hỏi: “Anh có yêu chồng không?” “Có, yêu nhiều lắm!” Chồng Vân đang ngạc nhiên thì người đàn bà trẻ hỏi: “Chồng có yêu anh không?” Chồng Vân đáp giọng thất vọng: “Có, bị vậy bây giờ chồng mới khỏe, gần cả năm nay chồng như người đi chết rồi!” Người đàn bà trẻ lại hỏi: “Anh chồng có con cái gì không? Có hai đứa, đứa lớn 16 tuổi, đứa nhỏ 14.” Người đàn bà trẻ nói: “Chồng được sống 18 năm hạnh phúc với anh, bây giờ còn có hai đứa con bên cạnh. Em nói thật với chồng, chồng phải phải hơn bao nhiêu người đó! Nhưng em đây, chồng em với em chồng được 4 năm thì bị em đi theo người khác. Trước khi bị đi còn gây gổ, miệng chồng, đánh đập em rồi lấy hết tiền của em nữa. Bây giờ em với hai đứa con nhỏ không biết làm sao đi làm để mà nuôi con...”

Lời khuyên của thiều phu trở làm cho Vân thùy mình thật là ngớ ngẩn có phước. Đúng như cô nói, dù sao cho cũng còn may mắn hơn bao nhiêu người, được hưởng tình yêu trọn vẹn của chàng trong gần hai mươi năm. Anh ra đi để lại cho cha bao nhiêu kỉ niệm đẹp với hai đứa con đã lớn. Không những thế, cha còn có một ngôi nhà khang trang đẹp, có công ăn việc làm, có cha mẹ, anh chị em gần gũi, nhất là cha không phải mang niềm đau của người bị tình phụ. Và quý hơn nữa, cha còn có Chúa, có những anh chị em trong đời gia đình của Chúa.

Có lẽ quý vị đang nghĩ: đời sống mình như thế này, vất vả quá, đầy những buồn phiền, lo lắng, có gì để cảm tạ Chúa đâu. Chúng ta hãy nghĩ đến những người kém may mắn hơn để thấy những ơn phước lớn lao Chúa đã ban cho chúng ta. Trong Mùa Tẩy này thay vì nghĩ đến những gì mình không có hay những gì mình đã mất, chúng ta hãy nghĩ đến những gì mình đang có trong tay và những gì mình đã được hưởng trong những năm tháng qua đời sống với tinh thần bí mật của Chúa. Có người đã nói: “Chúng ta không cần phải có nhiều hơn những gì Chúa ban cho chúng ta.” Hãy nghĩ đến những người thân yêu chúng ta đang có, những chị em, những vợ, những đứa con đang gần gũi bên ta, tuy những người đó không toàn hảo như ta mong muốn nhưng đó là những người yêu ta, lo lắng cho ta và đó là những người Chúa mang đến trong cuộc đời ta để đời sống ta thêm ý nghĩa. Hãy sống với tinh thần bí mật của Chúa và cảm tạ Ngài không chỉ trong ngày Lễ Tạ ơn mà mỗi ngày trong cuộc sống!

Minh Nguyên

Chương Trình Phát Thanh Tin Lành